

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ — ΘΕΑΤΡΟ — ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΘΗΜΕΡΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ — Έκδοσις ΜΟΥΣΙΚΗΣ & ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ — ΑΘΗΝΑΙ, ΦΕΙΔΙΟΥ 3

Συντάσσεται από 'Επιτροπή—Διηγήτ. Π. ΚΟΥΣΙΔΙΑΝΗΣ—'Επι τῆς ἑλ. ἑλ. Σ. ΠΕΤΡΑΣ

ΕΤΟΣ Α΄

ΑΡΙΘ. 13

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 2.500

1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1949

Ο ΒΕΡΝΤΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

(Ο Βέρντι εξιστορεί στο παρακάτω γράμμα του με τὸν ἀπὸ τοῦ, αὐθόρμητο τρόπο τὸν λαμπροτάτου τοῦ Πιάβε, κἀτὰ ἀπὸ ποσῆς συνήθους ἐξήχησε νὰ ἐξαγγείλῃ βουλευτῆς.)

Πρὸς τὸν Francesco Maria Piave.

3 Φεβρουαρίου 1865.

«Μεθ' ἤρξας πληροφορίας καὶ ντοκουμέντα ἀπὸ τῆ ζωῆ μου ὡς πολιτικοῦ. Αὐτὸς ὁ πολιτικὸς βίος δὲν ὀφάρχει. Βέβαια εἶμαι βουλευτῆς, ἀλλ' αὐτὸ ἐγένικε ἀπὸ μίαν παρεξήγησιν. Παρ' ἑλ' αὐτὰ ἄμας θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκλογῆς μου. Τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1860 ἤμουν στὸ Τουρίνο. Ποτέ μου δὲν εἶχα δεῖ τὸν Κόμητα Κροφόρ καὶ εἶχα μὲν γάλλῃ ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσω, παρεκάλεσα λοιπὸν τὸν τότε Ἄγγλον πρεσβευτὴν νὰ με παρουσιάσῃ. Ὁ Κόμης ζῶσθε ἔπειτ' ἀπὸ τὴν αὐτογραφὴν τοῦ συμφώνου τῆς Villafranca, μακρὰ ἀπὸ κάθε πολιτικῆ ἐνσυχόλησιν, ὄ' ἔνα ἀπὸ τὰ κτήματά του, νομίζω στὰ περὶχωρα τοῦ Vercell, καὶ κεῖ πῆγαμε ἕνα ὥραϊον πρωινὸν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶμε. Ἀργότερα εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ γράψω καὶ νὰ λάβω ἀπὸ μέρους τοῦ μερικὰ γράμματα· ὄ' ἔνα ἀπ' αὐτὰ μὲ παρακινούσθε νὰ ἀποδεχθῶ τὴ βουλευτικὴν ἰδιοψηφισίτητά μου καὶ εἶχα προτείνει οἱ συμπολίτες μου κ' ἐγὼ εἶχα ἀποποιηθῆ. Τὸ γράμμα ἦταν ὡς ἑξῆς: «Ὁ Κόμης εἶπε ὅτι θὰ ἦταν ἀπρέπεια νὰ τοῦ ἀπαντοῖσα μ' ἕνα «ὄχι». Ἀποφασίζω λοιπὸν νὰ πάω στὸ Τουρίνο.

Ἐνα πρωινὸν τοῦ Δεκεμβρίου στίς 6 ὥρες τὸ πρωῖν, ἦταν 12 ἕως 14 βαθμοὶ ὀπὸ τὸ μηδέν, πῆγα νὰ τὸν δῶ. Εἶχα ἐτοιμάσει τὸ λογιόδιόν μου, ποῦ νομίζω πὸς ἦταν ἕνα ἀριστοῦρηγμα καὶ μίλησα ἐλεύθερα καὶ διελοδικὰ. Ἄκουε μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ καθὼς τοῦ ἐξήγουσα πὸς μου ἔλειπε διότι τὸ ταλέντον γὰ βουλευτικῆς, καθὼς τοῦ περιέγραψεν τοὺς παροχουσίμους τῆς ἀδημονίας ποῦ με ἔπαιζαν ὅταν ἐβῶ κ' ἐκεῖ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ καταπίνω ἀτέλειαν λόγουσιν ὡς συνειδησίμους. Ἐπιμνησθῆναι μίαν τόσο παράξενον ἐκφράσην ὡστε ἐξέπαισε ὄ' ἔνα ἠχηρότατον γέλιον. Ὁραῖον, εἶπε μισὸν μόν, τὰ κατὰφερα. Ἄμυστος ἄμας ἄρχισε νὰ ἀντικρούη τοὺς λόγουσιν μου ἕνα ἕνα παρουσιάζοντες

μάλιστα καὶ ἀντίθετα ἐπιχειρήματα ποῦ μου ἔκαναν κάποιαν ἐντύπωσιν. Τέλος εἶπα: Λοιπὸν καλὰ, κόρη Κόμη, δέχομαι, ὅπο τὸν ὄρον ἄμας εἶθι θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παρατηρῶ ἔπειτ' ἀπὸ μερικὸς μῆνας. Ἔστα, μὴ ἀπήντησε, ἀλλὰ εἰδοποιήσθε με προηγουμένως;

Ἔτσι γίνθηκα βουλευτῆς καὶ πῆγα μάλιστα τὸν πρῶτον καιρὸν σὺν συνειδησίμους τῆς βουλῆς. Ἐφθασε τέλος καὶ κείνη ἡ πανηγυρικὴ συνειδησίμη ποῦ ἀνακυρήχθηκε ὄ' αὐτὴν ἡ Ρώμη πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας. Ἔδωσα τὴν ψῆφον μου, ἐπλήρωσα ἔπειτα τὸν Κόμη

καὶ τοῦ εἶπα: τώρα μοῦ φαίνεται πὸς ἤρθε ὁ καιρὸς ν' ἀποχωρηθῶ αὐτὰ τὰ καθίσματα. Ὁχι, εἶπε. Περιμένετε ὄπισθεν νὰ πῶμε στὴ Ρώμη. Θὰ πάμε ἐκεῖ; Ναί. — Πότε; — Ὁ! πότε, πότε! Ἐν τῷ μεταξύ θὰ φύγω γὰ τὴν ἐξοχὴν. Ὑγαινέτε, καλὴ τυχὴ! Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευτάτα τοῦ λόγου πρὸς ἐμὲ. Λίγες βδομάδες ἀργότερα ἦταν νεκρός.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὸς μῆνας ἐταξίμωσα στὴ Ρωσίαν, κατόπιν στὸ Λονδίνο, ἀπὸ κεῖ στὸ Παρίσι, ἔξανά στὴ Ρωσίαν, στὴ Μαδρίτη, ἔκαμα τὸ γόρον τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ γόρισεν στὸ Παρίσι ὅπου μὲ κράτησαν γὰ μερικὸς μῆνας οἱ ἐπαγγελματικὸς μου ἀσχολίαις.

Δυὸ χρόνια καὶ πλέον δὲν κόντεψα στὴ Βουλήν κ' ἔπειτα πολὺ πολὺ σπάνια πῆγα. Πολλὰς φορὰς ἤθελα νὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου ἀλλὰ, πότε δὲν

ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ νῆξ ἐκλογὴ, ἢ πότε ὑπῆρχε ἰάποιος ἄλλος λόγος, μὲ λίγα λόγια εἶμαι ἀκόμη βουλευτῆς, ἀντίθετα μὲ τὴν βέλθησιν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου, χωρὶς τὴν παραμικρὴν διάθεσιν, δίχως τὸ παραμικρὸν ἰαλέντον καὶ χωρὶς οὔτε ἕνα ἄμας τῆς ἀπομονίης ποῦ εἶναι τόσο ἀπαραίτητη γ' αὐτὸ τὸ ὄφειμα.

Αὐτὸ εἶν' ὄλο. Ἐπανλαμβάνω: ἂν κανεὶς θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος ἢ θὰ ἤθελε νὰ γράψῃ τὴν βιογραφίαν μου ὄσον κοινοβουλευτικὸν ἀνθρώπον, δὲν θὰ εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κἀνν ἀπὸ τὸ νὰ γράψῃ ἀλοστοργύγαν ἐπάνον ὄ' ἕνα ὥραϊον φύλλον χωρὶς: «Δὲν ἔχομε 450 βουλευτὰς, ἀλλὰ πραγματικὰ μονάχα 449. Ὁ βουλευτῆς Βέρντι μὴ ὑπάρχει.»

Μετὰφραση Ε. Δ. Α.

Ὁ ΒΕΡΝΤΙ ἰστὸν κῆπον τῆς Βίλλας του